

ΟΥΡΑΝΙΑ

ὑπὸ Καμίλλου Φλαμμαριδὸν

Συνέχεια· τὸ αὐτ. 328

Ἀφοῦ δὲ ἡ ὑδρόγειος σφαῖρα ἀνεγνωρίσθη ὡς μετέωρος εἰς τὸ κενόν, δὲν ἦτο πλέον δύσκολον νὰ θεωρηθῇ ὅτι καὶ κινεῖται. Ἀλλοτε, ὅτε ὁ οὐρανὸς ἐθεωρεῖτο ὡς θόλος περιστέφων τὴν συμπαγῇ καὶ ἀτελεύτητον Γῆν, καὶ αὕτη ἡ ἰδέα τοῦ νὰ ὑποτεθῇ αὕτη κινουμένη θὰ ἦτο μωρὰ καὶ ἀνυποστήρικτος. Ἀφ' ἧς ὅμως ἡμέρας τὴν βλέπομεν νοερῶς τοποθετημένην ὡς σφαῖραν ἐν τῷ μέσῳ τῶν οὐρανίων κινήσεων, ἡ ἰδέα τοῦ νὰ φαντασθῶμεν ὅτι ἴσως ἡ σφαῖρα αὕτη ἠδύνατο νὰ περιστρέφεται περὶ ἑαυτήν, ἐν' ἀπαλλαγῇ τὸν οὐρανὸν ὁλόκληρον, τὸ ἀπεραντον σύμπαν ἀπὸ τὴν υποχρέωσιν τοῦ ἐκτελεῖν τὴν ἡμερησίαν ταύτην ἐργασίαν, ἠδύνατο νὰ ἐπέλθῃ φυσικώτατα εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ σκεπτομένου. Τῷ ὄντι δὲ βλέπομεν τὴν ὑπόθεσιν περὶ τῆς καθημερινῆς περιστροφικῆς κινήσεως τῆς γηίνης σφαίρας ὑποφώσκουσιν καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις σοφοῖς, παρὰ τοῖς Ἑλλησι τοῖς Αἰγυπτίοις, τοῖς Ἰνδοῖς, κτλ Ἀρκεῖ νὰ ἀναγνώσῃ τις μερικὰ κεφάλαια τοῦ Πτολεμαίου, τοῦ Πλουτάρχου, τοῦ Σουρύα-Σιδάντα ὅπως ἴδῃ τὰς ἀποπειρας ταύτας. Ἀλλ' ἡ νέα αὕτη ὑπόθεσις, καὶ περ παρασκευασθεῖσα ὑπὸ τῆς πρώτης, ἦτο ἐν τούτοις λίαν τολμηρὰ καὶ ἐναντία πρὸς τὸ αἶσθημα τὸ παραγόμενον ἐκ τῆς ἀμέσου θεωρίας τῆς φύσεως. Ἡ λογικὴ ἀνθρωπότης ἐδέησε ν' ἀναμείνῃ μέχρι τοῦ δεκάτου ἑκτοῦ μετὰ Χριστὸν αἰῶνος ἢ καλῶς μέχρι τοῦ δεκάτου ἐβδόμου ὅπως γνωρίσῃ τὴν ἀληθῆ θέσιν τοῦ ἡμετέρου πλανήτου ἐν τῷ σύμπαντι καὶ μάθῃ διὰ βασίμων ἀποδείξεων ὅτι ἔχει οὗτος διπλὴν κίνησιν, ἥτοι ἡμερησίαν περὶ ἑαυτὸν καὶ ἐνιαυσίαν περὶ τὸν Ἥλιον. Μόνον ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, δηλαδὴ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Κοπερνίκου, τοῦ Γαλιλαίου τοῦ Κεπλέρου καὶ τοῦ Νεύτωνος ἰδρύθη ἡ πραγματικὴ Ἀστρονομία.

Καὶ πάλιν αὐτὸ δὲν ἦτο ἄλλο τι εἰμὴ ἀρχή, διότι ὁ μέγας μεταρρυθμιστὴς τοῦ συστήματος τοῦ κόσμου, αὐτὸς ὁ Κοπερνίκος οὐδεμίαν εἶχεν ἰδέαν περὶ τῶν ἄλλων κινήσεων τῆς γῆς, οὐδὲ περὶ τῶν ἀποστάσεων τῶν ἀστέρων. Μόλις κατὰ τὸν παρόντα αἰῶνα ἐμετρήθησαν αἱ πρῶται τῶν ἀστέρων ἀποστάσεις, μόλις δὲ κατὰ τὰς ἡμέρας μας αἱ ἀστρονομικαὶ ἀνακαλύψεις μᾶς παρέσχον τὰ ἀναγκαῖα διδόμενα ὅπως ἐπιχειρήσωμεν νὰ γνωρίσωμεν τὰς δυνάμεις τὰς διατηρούσας τὴν ἰσορροπίαν ἐν τῇ Δημιουργίᾳ.

Ἡ ἀρχαία ἰδέα περὶ τῶν ἀτελευτήτων βι-

ζῶν τῶν ἀποδιδομένων εἰς τὴν Γῆν ἥμιστα βεβαίως ἱκανοποιεῖ τὰ ἀρεσκόμενα εἰς τὴν ἀκριβῆ ἔρευναν πνεύματα. Μᾶς εἶνε ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ φαντασθῶμεν στύλον ὕλικόν, ὅσον καὶ ἂν ὑποτεθῇ χονδρὸς καὶ εὐρύς (ἔχοντα ἐπὶ παραδείγματι τὴν διαμέτρον τῆς γῆς) ἐμπεπηγμένον μέχρι τοῦ ἀπείρου, ὅπως δὲν δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν τὴν πραγματικὴν ὑπάρξιν ῥάβδου ἐχούσης μίαν μόνην ἄκραν. Ὅσον βαθέως καὶ ἂν κατέλθῃ ὁ νοῦς μας πρὸς τὴν βάσιν τοῦ ὕλικου αὐτοῦ στύλου, φθάνει εἰς ἓν σημεῖον ὅπου βλέπει τὸ τέλος. Ἀπέκρυψαν τὴν δυσκολίαν ὕλοποιούντες τὴν οὐράνιον σφαῖραν καὶ τοποθετοῦντες τὴν Γῆν ἐντός, ὥστε νὰ κατέχῃ πάντα τὸν κατώτερον χῶρον. Ἀλλ' ἀφ' ἐνὸς διὰ τοῦ τρόπου τούτου αἱ κινήσεις τῶν ἄστρων δυσκόλως πλέον ἐπεξηγοῦντο, ἀφ' ἑτέρου δὲ αὐτὸ τὸ ἴδιον ὕλικόν σύμπαν ἐγκεκλεισμένον ἐντός ἀπεράντου κρυσταλλίνης σφαίρας ὑπ' οὐδενὸς συνείχετο ἀφοῦ τὸ ἀπείρον κατ' ἀνάγκην θὰ ἐξετεινετο πέριξ αὐτοῦ καὶ ἀναθεν καὶ κάτωθεν καὶ πανταχόθεν. Τὰ ἐρευνητικὰ πνεύματα ἐδέησε κατὰ πρῶτον νὰ ἀπαλλαγῶσι τῆς χυδαίας περὶ τῆς βαρύτητος ἰδέας.

Μεμονωμένη εἰς τὸ διάστημα ὡς σφαῖρα παιδίου ἀεροποροῦσα, καὶ μάλιστα ἔτι περισσότερον καθότι ἡ σφαῖρα φέρεται ὑπὸ τῶν ἀερίων κυμάτων, ἐνῷ οἱ κόσμοι ἰσορροποῦσιν εἰς τὸ κενόν ἡ Γῆ εἶνε παίγιον τῶν ἀόρατων κοσμικῶν δυνάμεων εἰς ἃς ὑπέκει, ἀληθῆς πομφόλυξ εὐπειθῆς εἰς πᾶσαν πνοήν. Ἀλλως δὲ εὐκόλως δυνάμεθα νὰ κρίνωμεν ἐπισκοποῦντες διὰ τοῦ αὐτοῦ γενικοῦ βλέμματος τὰς ἐνδεκα κινήσεις ἃς ἐκτελεῖ. Ἰσως αὗται μᾶς βοηθήσωσι ν' ἀνεύρωμεν τὸ «σταθερὸν ἐκεῖνο σημεῖον» τὸ ὁποῖον ἡ φιλοσοφικὴ ἡμῶν φιλοδοξία ἀπαιτεῖ.

Ἡ Γῆ κινουμένη περὶ τὸν Ἥλιον εἰς ἀπόστασιν ἐκ τούτου 37 ἑκατομμυρίων λευγῶν καὶ διανύουσα εἰς τὴν ἀπόστασιν ταύτην τὴν ἐτήσιον αὐτῆς περὶ τὸν φωτεινὸν ἀστέρα περιφορὰν, τρέχει κατὰ συνέπειαν μὲ ταχύτητα 643,000 λευγῶν καθ' ἐκάστην, ἥτοι 26,800 λευγῶν καθ' ὥραν, ἢ 29,450 μέτρων κατὰ λεπτόν. Ἡ ταχύτης αὕτη εἶνε χιλιάς ἐκατὸν φορές μεγαλειτέρα τῆς ταχύτητος ἀστραπιαίας ἀμαξοστοιχίας, τῆς διανύουσης 100 χιλιόμετρα τὴν ὥραν.

Εἶνε σφαῖρα φερδμένη μὲ ταχύτητα ἐβδομηκονταπεντάκις μεγαλειτέραν ἀπὸ τὴν ταχύτητα ὀδίδος, τρέχουσα ἀδιακόπως χωρὶς ποτε

νά φθάσῃ εἰς τέρμα. Εἰς 365 ἡμέρας, 6 ὥρας, 9 λεπτά πρῶτα καὶ 10 δεύτερα ἡ γηίνη σφαῖρα ἐπανερχεται εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον τῆς τροχιάς της σχετικῶς ὡς πρὸς τὸν ἥλιον καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ τρέχῃ. Ὁ ἥλιος ἀφ' ἐτέρου κινεῖται ἐν τῷ ἀχανεῖ κατὰ διεύθυνσιν πλαγίαν πρὸς τὸ ἐπίπεδον τῆς ἐτριοῦ κινήσεως τῆς Γῆς διευθυνόμενος δὲ πρὸς τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Ἡρακλέους. Ἐπεταὶ ἐκ τούτου ὅτι ἀντὶ νὰ διαγράψῃ καμπύλην κεκλεισμένην ἡ Γῆ διαγράφει γραμμὴν σπειροειδῆ καὶ οὐδέποτε διήλθε δις ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους ἀφότου ὑπάρχει. Ὡστε εἰς τὴν ἐτήσιον αὐτῆς περιστροφικὴν περὶ τὸν ἥλιον κίνησιν προστίθεται διηγεκῶς ὡς δευτέρα κίνησις ἡ τοῦ Ἡλίου αὐτοῦ, ὅστις τὴν παρασύρει μεθ' ὅλου τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος εἰς τὴν πλαγίαν αὐτοῦ κατὰ πτωσιν πρὸς τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Ἡρακλέους.

Ἐν τῇ μεταξὺ ἡ μικρὰ ἡμῶν σφαῖρα περιστρέφεται περὶ ἐαυτὴν εἰς εἰκοσιτέσσερας ὥρας καὶ παράγεται ἐκ τούτου δι' ἡμᾶς ἡ καθ' ἐκάστην ἐναλλαγὴ τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός. Ὡστε ἡ καθημερινὴ περιστροφή εἶνε ἡ τρίτη κίνησις.

Δὲν περιστρέφεται περὶ ἐαυτὴν εὐθεῖα ὡς στρόβιλος, καθέτος ἐπὶ τραπέζης ἀλλ' ἐπικλινής, ὡς εἶνε γνωστὸν, κατὰ 23° 27'. Ἀλλ' οὐδὲ ἡ κλίσις αὕτη εἶνε σταθερά· ποικίλλει ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος, ἀπὸ αἰῶνος εἰς αἰῶνα, κυμαινόμενη βραδέως κατὰ περιόδους διαρκούσας ἐπὶ αἰῶνας· καὶ τοῦτο εἶνε τέταρτον εἶδος κινήσεως.

Ἡ τροχιά ἣν ὁ ἡμέτερος πλανήτης διατρέχει ἐτησίως περὶ τὸν ἥλιον δὲν εἶνε κυκλική, ἀλλὰ ἐλλειπτική. Ἡ ἔλλειψις αὕτη ἐπίσης ποικίλλει ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος, ἀπὸ αἰῶνος εἰς αἰῶνα, ὅτε μὲν προσεγγίζει εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ κύκλου, ὅτε δὲ μακχύνεται μέχρι μεγάλης ἐκκεντριότητος. Εἶνε οἷον ἐλαστικὴ στεφάνη κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον μετασχηματιζομένη. Καὶ αὕτη εἶνε ἡ πέμπτη περιπλοκὴ τῶν κινήσεων τῆς Γῆς.

Ἡ ἔλλειψις αὕτη καθ' ἐαυτὴν δὲν εἶναι σταθερὰ ἐν τῷ χώρῳ ἀλλὰ περιστρέφεται ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτῆς

ΕΝΦΙΑΔΕΡΟΥΣ
Εἰκὼν Γ. 1α

ἐπιπέδῳ ἐκτελοῦσα πλήρη στροφὴν, εἰς 21,000 ἔτη. Τὸ περιήλιον, ὅπερ κατὰ τὰ πρῶτα μετὰ Χριστὸν ἔτη ἀπέχεν 65 μοίρας πρὸς ἀνατολὰς τοῦ ἑαρινοῦ σημείου ἀπέχει νῦν 101 μοίρας. Ἡ αἰώνιος καὶ ἀδι-ἀλειπτος αὕτη ἐκτόπισις τῆς γραμμῆς τῶν ἀψίδων (τῆς γραμμῆς δηλαδὴ τῆς ἐνούσης τὸ περιήλιον καὶ τὸ ἀφήλιον σημείον τῆς τροχιάς τῆς Γῆς) ἀποτελεῖ ἑκτὴν περιπλοκὴν εἰς τὴν κίνησιν τῆς ἡμετέρας κα-τοικίας.

Ἰδοὺ νῦν καὶ ἐβδόμη κίνησις. Εἴπομεν πρὸ ὀλίγου ὅτι ὁ ἄξων τῆς περιστροφικῆς κινήσεως τοῦ ἡμετέρου πλανήτου εἶνε ἐπικλινής, καθεὶς δὲ γινώσκει ὅτι ἡ ἰδανικὴ προέκτασις τοῦ ἄξωνος αὐτοῦ ἀπολήγει

ΡΟΥΣΑ ΑΝΑΓΝΩΣΙΣ

Γ. Ίακωβίδου.

εις τὸν πολικὸν ἀστέρα. Ἄλλ' οὐδ' ὁ ἄξων αὐτὸς εἶνε σταθερός. περιστρέφεται ἐντὸς 25765 ἐτῶν τῶν κλίσεων τοῦ τῶν 22 μέχρις 24 μοιρῶν. Ὡστε ἡ προέκτασις αὐτοῦ διαγράφει ἐπὶ τῆς οὐρανοῦ σφαίρας περίξ τοῦ πόλου τῆς ἑλλειπτικῆς κύκλον ἐκ 44 μέχρις 48 μοιρῶν διαμέτρου ἀναλόγως πρὸς τὰς ἐποχάς. Συνεπεία τῆς ἐκτοπίσεως ταύτης τοῦ πόλου, ἡ Δύρα θὰ καταστῇ ἀστὴρ πολικὸς μετὰ δωδεκακισχίλια ἔτη, ὅπως ὑπῆρξε τοιοῦτος πρὸ δεκατεσσάρων χιλιᾶδων ἐτῶν. Ἐβδομον τοῦτο εἶδος κινήσεως.

Ὁγδόη κίνησις ὀφειλομένη εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῆς Σελήνης ἐπὶ τῆς περὶ τὸν Ἰσημερινὸν ἐξογκώσεως τῆς Γῆς, ἡ κίνησις δηλαδὴ ἡ ὀνομαζομένη ἐπάλληξις τοῦ

ἄξονος τῆς Γῆς, κάμνει ὥστε οἱ πόλοι τοῦ Ἰσημερινοῦ νὰ καταγράφωσι μικρὰν ἑλλειψιν εἰς 18 ἔτη καὶ 8 μῆνας.

Ἐνάτη κίνησις ὀφειλομένη ἐπίσης εἰς τὴν ἑλξιν τοῦ ἡμετέρου δορυφόρου μεταβάλλει ἀκαταπαύστως τὴν θέσιν τοῦ κέντρου τῆς βαρύτητος τῆς σφαίρας καὶ τὴν θέσιν τῆς Γῆς ἐν τῷ διαστήματι ὅταν ἡ Σελήνη εἶνε ἔμπροσθέν μας ἐπιταχύνει τὴν πορείαν τῆς σφαίρας, ὅταν εἶνε ὀπίσθεν ἐπιβραδύνει αὐτὴν ἀναντίως ὡς χαλινός. Ἡ μηνιαία αὕτη περιπλοκή πρέπει νὰ προστεθῇ εἰς πάσας τὰς προηγουμένας.

Ὅταν ἡ Γῆ διέρχεται μεταξὺ τοῦ Ἥλιου καὶ τοῦ Διός, ἡ ἑλξίς τοῦ τελευταίου τούτου καὶ περ ἀπέχοντος αὐτῆς 155 ἑκατομμύρια λευγῶν τὴν κάμνει νὰ παρεκκλίνη κατὰ 2' 10" πέραν τῆς ἀπολύτου αὐτῆς τροχιάς. Ἡ ἑλξίς τῆς Ἀφροδίτης τὴν κάμνει νὰ παρεκκλίνη κατὰ 1' 25" ἐντεῦθεν τῆς τροχιάς της.

Ὁ Κρόνος καὶ ὁ Ἄρης ἐπιδρῶσιν ὡσαύτως, ἀλλ' ἀσθενέστερον. Αἱ ἐξωτερικαὶ αὗται διαταραχαὶ ἀποτελοῦσι τὸ δέκατον εἶδος τῶν ἐπιδιδροθώσεων τῶν προσθετέων εἰς τὰς κινήσεις τοῦ ἡμετέρου οὐρανοῦ σκάφους.

Ἐπειδὴ τὸ σύνολον τῶν πλανητῶν ἀποτελεῖ βάρος ἴσον πρὸς τὸ ἐν ἑπτακοσιοστὸν τοῦ βάρους τοῦ Ἥλιου, τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος περίξ τοῦ ὁποίου ἡ Γῆ περιστρέφεται ἐτήσιως οὐδέποτε εὐρίσκεται εἰς τὸ κέντρον τοῦ Ἥλιου ἀλλὰ μακρὰν αὐτοῦ, ἐν

νίστε δὲ καὶ πέραν τοῦ ἡλιακοῦ δίσκου. Ὡστε πρᾶγματι ἡ Γῆ δὲν στρέφεται περὶ τὸν Ἥλιον, ἀλλ' οἱ δύο ἀστέρες, Ἥλιος καὶ Γῆ περιστρέφονται περίξ τοῦ κοινοῦ αὐτῶν κέντρου τῆς βαρύτητος. Τὸ κέντρον λοιπὸν τῆς ἐνιαυσίου κινήσεως τοῦ πλανήτου μας μεταβάλλει διαρκῶς θέσιν, δυνάμεθα δὲ νὰ προσθέσωμεν καὶ τὴν ἐνδεκάτην ταύτην περιπλοκὴν εἰς τὰς προηγουμένας.

Ἡ δυνάμεθα νὰ προσθέσωμεν καὶ πολλὰ ἄλλα ἀκόμη, ἀλλ' ὅσα προεξετέθησαν εἶνε ἱκανὰ πρὸς ἐκτίμησιν τοῦ βαθμοῦ τῆς ἐλαφρότητος, τῆς εὐτελείας τῆς μετεώρου ἡμῶν νήσου, τῆς ὑποκειμένης ὡς εἶδομεν, εἰς πάσας τὰς κυμάνσεις τῶν οὐρανίων ἐπιδράσεων.

Ἡ μαθηματικὴ ἀνάλυσις εἰσχωρεῖ πολὺ περαιτέρω ἢ αἱ πρόχειροι αὐταὶ παρατηρήσεις· εἰς μόνην τὴν Σελήνην, ἥτις φαίνεται περιστρεφόμενη τόσον ἡσύχως περὶ τῶν ἀνεκάλυψε πλείονας τῶν ἐξήκοντα διακρινομένων αἰτιῶν διαφόρων κινήσεων!

Ἡ ἐκφρασις δὲν εἶνε λοιπὸν ὑπερβολικὴ· ὁ πλανήτης ἡμῶν ἄλλο τι δὲν εἶνε εἰμὴ παίγιον τῶν κοσμικῶν δυνάμεων τῶν ἀγούσων αὐτὸν εἰς τὰ πεδία τοῦ οὐρανοῦ, τὸ αὐτὸ δὲ ἐφαρμόζεται καὶ δι' ὅλους τοὺς κόσμους καὶ διὰ πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει ἐν τῷ σύμπαντι. Ἡ ὕλη ὑπέκει εὐπειθῶς εἰς τὴν δύνανται.

"Ἐπεται συνέχεια"

[Μετάφρασις Χ.]

ΕΞ ΑΝΑΓΝΩΣΕΩΝ

ΤΟ ΠΛΑΣΜΑ ΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

Ἐσὺ ποῦ πρώτη ἐπρόβαλες
Σὰν ὄνειρο ἐμπροστά μου,
Κι' ἀναψες πάθη ἀκοίμητα
Σ' τὴν ἄδολη καρδιά μου.
"Α'! ποῦ 'σαι, πές μου, ἀγάπη μου;
Ποῦ 'σαι, γλυκειά μου ἐλπίδα;
Τὴν γῆν ἔχεις πατρίδα,
Ἡ τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ;

Ἐσὲ ζητῶ 'ς τὸ χάραγμα,
Σὰ γλυκοφέγγει ἡ μέρα,
Εἰς τὸν ἄφρὸ τῆς θάλασσης,
Σ' τὸν ἥσυχον αἰθέρα·
Ἐσὲ 'ς τὴν ἀνθοστῆλιστη
Τοῦ κάμπου πρασινάδα,
Σ' τὴν μυστικὴν ἀχνάδα
Τοῦ ἔρμου φεγγαριοῦ.

Πόσαις φοραῖς μοῦ φαίνεται
Νὰ σὲ θεωρῶ ἐμπροστά μου,
Καὶ ἀπὸ τὰ στήθια στέκειται
Νὰ πεταχτῇ ἡ καρδιά μου·
Θωρῶ τὰ οὐράνια βλέμματα,
Τ' ἀγγελικὸ σου στόμα,
Τ' ἄερινό τὸ σῶμα,
Τὰ ὀλόχρυσά μαλλιά.

Πόσαις φοραῖς, ἀγάπη μου,
Ζητῶντάς σε εἰς τὰ ξένα.
Μὲ πῶθο γύρο ἀσκήκωσα
Τὰ μάτια ἐρωτευμένα,
"Οπου τὰ κάλλη ἐλάμπανε
Μέσ' 'ς τ' ἄνθη, τὰ λουλούδια,
"Οπου χοροί, τραγοῦδια
Μαγεύουν τὴν καρδιά.

Κ' ἐλόγιασα νὰ σ' εὕρηκα,
Ὡ ποθητὴ μου, ἐσένα.
Κ' ἦνθα γλυκὰ χαμόγελα
Καὶ στήθια παγωμένα·
Μιὰ μόνη ἴδαν τὰ μάτια μου,

Καὶ τ' ἄνθηρά της κάλλη
Σὲ παγωμένη ἀγκάλη
Μαραίνονται κρυφά.

"Οπου νὰ ἰδῶ μοῦ φαίνεται
Σὲ τρυφερὴ εὐμορφία,
Ἡ σὲ θλιμμένα βλέμματα
Νὰ λάμπη ἀκτῖνα θεία,
Ἐκεῖ ἡ ψυχὴ μου ρίχνεται
Ὀλόθερμη ἀναμμένη,
Καὶ στρέφει παγωμένη
Σ' τὸ στήθος τὸ θερμό.

Ἀγάπησα, κι' ἀγάπησα
Καὶ σὲ ποτὲ δὲν ἴδα.
"Α! ποῦ 'σαι, πές μου, ἀγάπη μου,
Ποῦ 'σαι γλυκειά μου ἐλπίδα;
Πάθη βαθεῖα μ' ἐπλάκωσαν
Μὲ δύναμι μεγάλη,
Ἀλλ' ἔμεινε 'ς τὴν πάλη
Ἀμόλυντη ἡ καρδιά.

Εἶδα θολή, κατάμαυρη
Ἡ αὐγὴ γιὰ μὲ νὰ βγαίνει·
Κ' ἔρμη ἡ ψυχὴ μου ἀπόμενει
Σ' ὅλον τὸν κόσμον ξένη·
Ἀλλὰ μὲ μιᾶς ἡ θάλασσα.
Τ' ἀστέρια, ἡ γῆ ἀναζήσαν,
Καὶ λόγια μοῦ ἐμιλήσαν
Ἐγκάρδια, μυστικά.

Συχνὰ ἡ ψυχὴ μου ὑφώνεται
Σ' τὸν ἄπλαστον αἰθέρα,
Κόσμους ξανοίγει ἀγνώριστους
"Οπου ἀναδρύζει ἡ μέρα·
Γύρου ἀντηχάει ἀνέκφοραστη
Οὐράνια μελωδία,
Χύνουν κρυφὴ εὐωδία
Τὰ ρόδα τ' οὐρανοῦ.

Κι' ὅταν τῆς μοῖρας τ' ἄσπλαχνο,
Τὸ παγωμένο χέρι,
Σκορπάει τὰ οὐράνια ὀνειράτα
Σὰ σύγνεφο τ' ἀέρι,
Μόλις 'ς τῆς γῆς τὴν ἄχαρη
Μαύρη ζωὴ ξυπνάω,
Ἐσένα ἀποζητῶ
Θεῖο πλάσμα τ' οὐρανοῦ.

Εἶν' ἐδῶ κάτου ἀκόπιαστα
Φθόνος, δειλία καὶ πλάνη·
Στολίζει ἀνείδεια πρόσωπα
Τῆς δόξης τὸ στεφάνι·
Σὰν τὴν ὀχεῖα, τὸ φίλημα
Τὰ χεῖλη φαρμακώνει,
Ἡ προδοσία πλακώνει
Τοὺς κτύπους τῆς καρδιάς.

"Αν νιὸς ἄετὸς ἀπότομα
Τινάζει τὰ φτερά του,
Ἀγριο γεράκι ρίχνεται